

ΣΗΜΕΡΑ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ

Σήμερα τὰ λούλουδα ὅλη μέρα
μέσ' στὸν κῆπο μοῦ χαμογελοῦσαν,
σὰ νὰ με φωνάζανε: Πατέ ρ α!
καὶ τὰ χέρια σὰ νὰ μοῦ φιλοῦσαν.

Σήμερα δὲν εἶναι σὰν καὶ πάντα.
Λούλουδα, χορτάρια, μιλημένα. . .
ὅλα, ἀπὸ τὸ ρόδο ὡς τὴ λεβάντα
τὴν ἰδέα μου βλέπουν, ὄχι ξμένα,

τὴν ἰδέα μου.

Δέρνεται ἡ ζωὴ μου
μέσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ ξεπέφτει·
ἄπονοι εἶν' οἱ ξένοι, κ' οἱ ἀκριβοὶ μου
μ' εἶπανε παράνομο καὶ ψεύτη.

Ἡ ζωὴ μου μέσα στοὺς ἀνθρώπους
γερασμένο λείψανο καὶ τρίμμα,
σβύνει στοὺς καιροὺς, καὶ ζῇ στοὺς τόπους
σάμπως παραπάτημα καὶ κρίμα.

Ρώτημα ἡ ζωὴ μου καὶ τρεμούλα,
κέρωμα καὶ σκέβρωμα ἡ θωριά μου,
μόνο ἐσὼ πὰς κ' ἔρχεσαι, νυφούλα
λευκοφόρα, ἰδέα μου, καρδιά μου. .

Σήμερα — καὶ ποιὸς θὰ τὸ πιστέψῃ; —
τὰ λουλούδια κλαίγανε μαζί μου,
τὰ λουλούδια εἶν' ἀπὸ σκέψη,
ἀπὸ μοσχοβόλημα ἢ ψυχὴ μου.

ΔΟΥΛΕΥΤΡΕΣ ΑΣΠΡΟΜΑΝΤΥΛΟΥΣΕΣ

Βαρκοῦλες, οἱ ἔγνοιες κυματοῦσες
θάλασσεσ καὶ μᾶς τριγυρνᾶν.

(Δουλεῦτρες ἀσπρομαντυλοῦσες
ἀπὸ τὸν κάματο γυρνᾶν.)

Οἱ πίκρες, ὀχεντρομαλλοῦσες
ἔμπουσεσ, καὶ σκληρὰ χτυπᾶν.

(Δουλεῦτρες ἀσπρομαντυλοῦσες
φῶς ἱλαρότατο σκορπᾶν.)

Μπλάβες ξωθιᾶς χρυσοματοῦσες
οἱ ἀγάπεσ καὶ μᾶς τυραγνᾶν.

(Δουλεῦτρες ἀσπρομαντυλοῦσες
κρασὶ γλυκόπιτο κερνᾶν.)

Τὰ δειλινά, ἡλιοκόρες ροῦσες,
τὰ σβοῦν μαχαίρια βραδιανά. .

(Δουλεῦτρες ἀσπρομαντυλοῦσες,
κοπάδι πρόσχαρο περνᾶ.)

Γλυκοαίματεσ, γλυκολαλοῦσες
ἡ ὥρα κι ἂς κλαίει, καὶ ἡ καρδιά,

δουλεῦτρες ἀσπρομαντυλοῦσες,
βαρεῖα κι ἂς εἶναι. Ξαστεριά.

24 ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1913.

ΑΥΓΗ

Ξύπνησα καὶ πῆγα
νὰ χαρῶ νὰ βρῶ
τῆς αὐγῆς τὸ ρῆγα
καὶ τὸ θησαυρό,
σὰ σὲ πανηγύρι,
σιτὸν ἀφρὸ οὐρανὸ
τοῦρανοῦ τὸν κύρη,
τὸν αὐγερινό.
Πρώτη φορὰ τάχα
σὰ νὰ τῇ θωροῦσα
τὴ ροδογελοῦσα,
τάχα δὲν ξανὰ 'χα

στὴ γραμμένη Ἀθήνα
 θαμπωθῇ κ' ἐγὼ
 ἀπὸ τὰῦτα κρῖνα
 πὺν κορφολογῶ; . .
 Ξωτικές! καὶ ντύνονται
 καθεμιά τὸ φόρεμα
 μὲ τὰσημογενέματα
 καὶ τὰ χρυσοράματα,
 λούζονται καὶ σβύνονται
 μέσ' στὸ νεραϊδόρρεμα
 τὰ γλυκοχαράματα,
 καὶ σ' ἐμένα δίνονται,
 σάμπως ἀπὸ πνέματα,
 χάρες καὶ γητέματα.
 Γεύτηκα τὴν πλάση,
 τοῦ Μαγιοῦ κεράσι,
 καὶ τὸν οὐρανό,
 μιᾶς πηγῆς κρουνό,
 κ' ἔχυνε ὀλοένα
 μέσ' σὲ χρυσοκάνατο,
 κ' ἔχυνε γιὰ μένα
 τὸ νερό τ' ἀθάνατο.
 Κ' εἶταν ἓνα σπῆλιο
 σὰν ἀπὸ τοπάξι,
 πιὸ ἀκριβὸ ἀπ' τὸν ἥλιο,
 κ' εἶδα νὰ μοιράζῃ
 τῆς αὐγῆς τὸ χέρι
 τὸ μαργαριτάρι,
 κ' ἦπια σὰ νεχτάρι
 τῆς αὐγῆς τὰστέρι,
 κ' εἶταν ὡς νὰ βροῖκα
 πρώτη φορὰ τώρα
 τῆς ζωῆς τὴν ὥρα,
 τῆς ζωῆς τὴ γλύκα,
 κ' εἶταν ὡς νὰ μπῆκα
 πρώτη φορὰ τώρα
 στῆς ζωῆς τὴ χώρα
 τὴ θησαυροφόρα,
 καὶ ξαναρχινοῦσα
 τὴν παλιά τὴ στράτα,
 τὴ ζωὴ τὴ ζοῦσα
 μὲ καινούρια νιάτα,
 ἡ ψυχὴ μου ἄγόρι,
 οἱ οὐρανοὶ εἶταν μπλάβοι,
 ἡ οἰκουμένη κόρη,
 ἀπὸ τὸ καράβι
 πὺν ἔστεκα πλωρίτης
 τὴν ὁρμὴ μου ἀνάβει

λάγνα ἢ κυματοῦσα
θάλασσα κ' οἱ ἄφροί της,
καὶ μὲ πᾶει τὸ κύμα,
καὶ μὲ πᾶνε πρίμα
σύντροφοι οἱ βορριάδες,
σκλάβοι τὰ μαῖστράλια
σὲ νησιὰ κοράλλια
σὲ ξανθὲς κυκλάδες.

25 ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1913.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥΣ ΙΑΜΒΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΥΣ"

Ναυσικά, δὲ σὲ μοίρανε
ἢ συνονόματή σου
μὲ τὴ μοῖρα πὺν θᾶκανε
δροσαυγὴ τὴ ζωὴ σου.

Ἐπὶ ἀλπικὰ ροδόδεντρα
σοῦ φέρνουν ξένοι ἀνέμοι
μόσκους· μέσα σου ἄξέσπαστος
λυγμὸς μπετόβειος τρέμει.

Ἐλλότρια πουλιὰ γρίκησες,
σὲ ἄχνονς γλαυκοὶ σοῦ πλένε
οἱ λογισμοί. . . Στὰ μάτια σου
κόσμοι γελᾶν καὶ κλαῖνε.

26 ΤΟΥ ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1914

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.